

Péntek Imre

Anti-liget

Amit látunk – liget. De anti-liget. Volt szerencsém néhány etapját nyomon követni az itt látható, alakuló installációnak. Nem így indult, valami szebbet, ősbibbet akart formázni, az öko-paradicsom lenyomatát, eszményét, látomását. Archaikus idöket idézve, szellemiséget ide lopva. Az antik ligetek mását, álom-mását, lenyomatát – állomását. Esetleg – ál-lom mását. A lom, mint kísértet, máris belopózott a védett azilumba, ebbe a tervezett szakrális kiterjedésbe, térbe. És megkezdte romboló munkáját. Mert ellomosodik minden. Mehetünk „lomízni”. Kereshetjük önmaguk szeméttébe hajított darabjait. Részzeit. Amiből már egész nem lesz soha. A Nagy Pán halott.

Úgy látszik olyan idöket élünk, amikor az idill csak vágy, kísértés marad.

Valami elérhetetlen. S a ligetből csak a hajdani tisztás (szennyezett) maradéka. A maradványok ideje ez. A torzóké. A félbe vágott, félbe maradt lényeké. Akik al(só)testek, tornacipős lábak, a konzumdivat hóborzós lovagjai. Vesztesei. Szemétdombra száműzöttjei.

De a lét leépülve is – élni akar. Groteszk színjátékká koncentrálódik. A jelek, a jelentések, a jellemek gnosztikus szimbólumává. Itt csobog valamerre a Léthe, a feledés vize. De mégsem a teljes megsemmisülés, mégis valami dereng, nem tud elmúlni. És ez fáj. Nyugtalanít. Erdőszéleken. Bozótosok mélyén. A beszennyezett források torkában. A hulladékkal feltöltött szakadékban. (Szélén.)

“Liget”

Horváth M. Zoltán installációja

Pécsi Horvát Színház

2010. november 11- december 8.

"Etűd"
-részlet az
installációból

A megzavarodott klíma vargabetűiben.
S még kell egy örület: négy lábbal rúgni a zongorát, a dodekakofónia koncertjén. Még ezt a koncot ide kell lökni. „A rombolási praktikák lelkiek” – mondja Hamvas Béla. De ki képes ebben a (vég)stádiumban pszichologizálni. Altorjai Sándor Gyagya bácsija talán segít. Lehet, hogy olyan bűnhődés ez, amelyről a Nagy Megtartó állít ki bizonyítványt, lábcédulát. Az álszent megbotránkozás sápítózása közepette. Bukásunkról.

A kigúnyolt teljesség – íme egy (több) rongycsomó, szétszórva, elhintve, a véletlen szeszélyének kitéve. A blaszfémia – mint természetes (természeti) megnyilatkozás. A mű-vész sárga (művi) holdfénybe „áztatja” civilizációs látomását, a bomlásról, leépülésről. A szemét, a hulladék „virágzásáról”. Amikor a természeti helyét átveszi a bővli, a nejlönfóliás esőkabátba öltözött es(en)ő ember (kreatúra), aki fáradhatatlanul berreg, surrog, vibrátoros pásztorórától művirágos művirradtig. Hivatalosak vagyunk – a meghívás fennáll. Nem kell eljönni, a lomtár jön értünk. (Vagy az ördög.)

Érezzük rosszul magunkat – ha még ennyire futja. A széthullás apoteózisán ábrándozva. A lassított krízis „rongyos bálján”. Illúziótlanul.

"Portré"
-részlet az
installációból